

14 Babiczky Tibor

HORVÁTH IMRE BALLADÁJA

Június tizenkilencedike volt,
Ezernyolcszázkilencvennyolcban,
Az égen megjelent a Szépasszony s a Hold,
Csak a Csősz nem látszik a sorban.
„Merre jársz?”

A Sánta Koldus fénye is kigyúlt,
A Hattyú is szárnyra kap,
Kis Erzsi kiszökik az ablakon és
A táncházba szalad.
„Csak innom adj!”

„Csorba a késem, apám, hát
Hadd vigyem, add a tiédet!”
Lámpát gyújt az öreg, kotorászik,
S végül kialusznak a fények.
„Mintha szarvai lennének...”

Horváth Imre elment a nagy korcsmába,
Arasztos kést tett a csizma szárába,
Kis Erzsikét kétszer megtáncoltatta,
De hirtelen ördög ült a határba.¹

Mint köd szakadoz fel, foltokban
Jön a szívből elő a harag,
És benne keringnek a vágyak, az álmok
Mint éhes dögmadarak.
„Magadra maradsz!”

Két test forog, két földgöröngy gurul,
Megroggyan a térd s egy húr szakad,
Dördülve csapódnak a pulthoz
A tömzsi pálinkáspoharak.
„Ne menj még! Maradj!”

Kis Erzsikét kihívta az udvarra,
Akkor ötet össze vissza csókolta,
Meggérte a kezét, de az eltagadta,
Kis Erzsike halva rogyott azonnal.²

Az utca kövén kicsapódik a kén,
Egy ember jön, kés a kezében,
Rövid vonalak a tenyér közepén,
Csak a Csósz nem látszik az égen.
„Merre jársz?”

Mint egy rozsdás borbélytükör,
Torz arcot utánoz a Hold,
A múlt ezer darabra tört,
Egy fűzfa az útra hajolt.
„Ne nyiss kaput!”

„Édesapám, meghoztam a kést!”
Háromszor villan a penge,
Imre nézi az apja holttestét,
Majd anyja ágyához menne.
„Aludj, aludj!”

¹ Oláj István: *Vérmező a szerelmes gyilkosságról. Horváth Imre és Kis Erzsikéről, Arad, Aradi nyomda, 1898.*

² Ua.